

Библиотека
САВРЕМЕНА КЊИЖЕВНОСТ

Књига 81

Зоран Спасојевић

МОЈ ЧОВЕК

лагана комедија

Алма

Београд, 2010

За мога унука Павла

ЛИЦА:

ВИКТОР, беспослени политиколог

ОЛГА, Викторова мајка

АВРАМ, Викторов отац

ДАНИЦА, Викторова баба

МИКАИЛО, Викторов деда

МАРИЈА, Викторова девојка,

беспослени фармацеут

АДАМ, Викторов друг, беспослени

филолог и писац у настајању

ПЕТАР, Викторов друг, беспослени

машински инжењер

МАРКО, Викторов друг, бизнисмен

ЧИНОВНИК, ТАТА, ГАЗДА,

МЕНАџЕР, ГДИН С ТАШНОМ,

АДАМОВА МАЈКА, АДАМОВ

ОТАЦ, СЕКРЕТАР...

1. ВИКТОРОВА СОБА

(Мрак. Светло се лагано пали. Виктор спава. Сања...)

ГЛАС НАРАТОРА:

ПЕТАК

Момци соло. Након дуго времена планирани мушки провод. Кола. Викендица на плажи. 19:30. Црно вино. Шит. Црно вино. Црно вино... Вриштање од смеха. Фали нам по једна – закључујемо. Црно вино + пљуга. 4:00. Мрак.

СУБОТА

Буђење (1. пут). Падање у транс.
18:00. Буђење (2. пут). Кафа. Леп дан.
Прича. Виски. Виски. Виски... Лапрда-
ње. Нестало вискија... Водка. Пљуга на
плажи. Мрак.

НЕДЕЉА

14. август 2005. 15:00. Буђење.
Кафа. Кола. Кафана крај пута. Јагњећа
чорба, јагње на ражњу. Пиво. Град.
Разлаз. Кућа... Мрак.

Јеби га, ништа није савршено.

*(Чује се „шкљоцање“. Радио-апа-
рат часовник на ноћном сточићу се
укључује, затим музика. Музика се
утишава... Радио-водителј се оглаша-
ва.)*

ГЛАС РАДИО-ВОДИТЕЉА: Ја
у своју глупост верујем. Још ме нијед-

ном није издала као неке њихова памет! *(Мало музике.)* Шта вреди мозгу што је орган за размишљање када стомак доноси закључке.

(Музика. Виктор се „тешко” буди, протеже се. Музика се утишава.)

ГЛАС РАДИО-ВОДИТЕЉА:
Ум царује – снага добро дође! *(Мало музике.)* Паметнији попушта. Живча-
но. *(Мало музике.)* Свако зашто има
своје... ЈЕБИ ГА!

(Музика. Виктор појачава радио и искаче из кревета. Узима тегове испод кревета, стаје пред огледало и почиње да вежба.)

2. БИРО РАДА

(Виктор стоји у реду пред шалтером, на ушима су му слушалице: слуша музику и нервозно жваће жваку. Први у реду разговара са чиновником иза шалтера.)

ЧИНОВНИК: Изгубили сте по-
сао?

ЧОВЕК: Да.

ЧИНОВНИК: И сада бисте да ра-
дите?

ЧОВЕК: Да.

ЧИНОВНИК: Можете ли да будете мало речитији?

ЧОВЕК: Шта још треба да кажем?

ЧИНОВНИК: За почетак кажите какав посао тражите?

ЧОВЕК: Било какав.

ЧИНОВНИК: Нећете да погледа-те шта нудимо?

ЧОВЕК: Не.

ЧИНОВНИК: Толико вам је запело?

ЧОВЕК: Да.

ЧИНОВНИК: Не разумем вас. Ништа страшно и ако не нађете одмах посао. Држава ће да брине неко време о вама.

ЧОВЕК: Знам.

ЧИНОВНИК: Чему онда журба?

ЧОВЕК: Хоћу да радим.

ЧИНОВНИК: Ови што чекају иза вас само извољевају. Понекад помислим да моле Бога да не нађу посао.

ЧОВЕК: Знате, ја волим да радим!

ЧИНОВНИК: Како, како сте казали?

ЧОВЕК: Ја волим да радим.

ЧИНОВНИК: Објасните ми, молим вас да ми то лепо објасните.

ЧОВЕК: Ако једнога дана умрем, било би ми тешко да одем у рај. Не могу без рада.

ЧИНОВНИК: Ово је веома занимљиво. (*Устаје. Преко шалтера.*) Даме и господо у реду, обратите пажњу, пред вама стоји човек који воли да ради.

ЧОВЕК: Шта ћу. (*Слеже раменима.*) Боле ме живци.

3. КУХИЊА

(Даница и Микаило лепо су обучени: ручају за свечано постављеним столом. Микаило је одмакао тањир и просипа по столњаку. Даница му ћутке примиче тањир.)

МИКАИЛО *(Одмиче тањир.)*

ДАНИЦА *(Примиче Микаилу тањир.)*

МИКАИЛО *(Одмиче тањир.)*

ДАНИЦА *(Примиче Микаилу тањир.)*

МИКАИЛО *(Одмиче тањир.)*

ДАНИЦА (*Примиче Микаилу тањир.*)

МИКАИЛО (*Разбија тањир.*)

ДАНИЦА (*Разбија свој тањир.*)

МИКАИЛО (*Разбија сланик.*)

ДАНИЦА (*Гужва чаршав.*)

(*Микаило устаде и мирно изађе из кухиње. Даница устаде у крену за њим.*)

Све без речи.)

4. АУТО

(Виктор је упао у саобраћајну гужву. Није нервозан: ужива у гласној музици. Зауставља се после извесног времена, Петар улази у ауто. Настављају пут.)

ПЕТАР: Где си, бре, досад – отекоше ми јаја чекајући те.

ВИКТОР: Јеби га, загушење у саобраћају. А и у бироу рада није било боље. Све сам лудак до лудака.

ПЕТАР: И ти међу њима.

ВИКТОР: И ја. Чим спаднеш да зависиш од другог, значи да с твојом главом нешто није у реду.

ПЕТАР: Дадоше ли неку добру адресу?

ВИКТОР: Дадоше. Распитивао сам се мало наоколо, кажу да фирма добро стоји. Траже и моју струку. Замисли, зове се „Фирма“.

ПЕТАР: У, бре!

ВИКТОР: У, бре. Осећам неку зајбанцију у ваздуху. Ако поново извистим за посао, обрисаћу дупе мојом факултетском дипломом.

ПЕТАР: У, бре!

ВИКТОР: Мислим, не могу више. Чак су се и дебили боље снашли.

5. МАРИЈИНА ДНЕВНА СОБА

(За округлим столом седе Тата, Виктор и Петар: гледају се искоса, ћуте и добују прстима по столу.)

ВИКТОР: Она је тренутно горе у купатилу?

ТАТА: Него.

ВИКТОР: Хмм...

ТАТА: Ти си тај фамозни дечко. *(Пуца из све снаге жваком коју развлачи у устима.)* Толико нам је причала о теби да смо помишљали да си стигао из свемира. *(Показује главом на Пе-*

тра.) А и другар ти је изгледа с друге планете.

ПЕТАР: Ха, ха...

ВИКТОР: Хмм...

ПЕТАР (*привлачи пепељару*):
Чудно, имам исту овакву код куће.

ТАТА: Није чудно. Могу да се купе на сваком кораку.

ВИКТОР (*припаливши цигарету*):
Ако ваша ћерка ускоро не сиђе, паук ће да ми однесе кола. Отац би ме убио.

ПЕТАР: Ха, ха...

ТАТА: Паук ће прво да ти однесе кола па ће онда Она да сиђе.

ВИКТОР: Хмм...

ПЕТАР: Ха, ха...

ТАТА: Познајем своју девојчицу.

ПЕТАР: Извин'те господине, је л' дозвољено пушење?

ТАТА: Молим?

ПЕТАР: Могу ли да запалим пљугу?

ТАТА: Боже сачувај. А, то никако. У нашој кући пушење није дозвољено.

ПЕТАР (*показује руком на Виктора*): А Виктор? Како он може да пуши?

ТАТА: Он ме није питао.

6. УЛИЦА

(Прометна улица. Велики улаз у зграду. Испод табле са натписом „Фирма” затичемо просјака: седи на тротоару ослоњен леђима на зид. Улазу се приближава Гдин с ташном.)

ПРОСЈАК *(окреће се ка Гдину с ташном)*: Господине, удели неки динар.

ГДИН С ТАШНОМ *(одмахнувши руком)*: А, то нећу.

ПРОСЈАК: Хвала, господине. Срећа нек те прати.

ГДИН С ТАШНОМ: Срам те било!

ПРОСЈАК: Због чега, господине?

ГДИН С ТАШНОМ: Млад си. Прав си. Здрав си.

ПРОСЈАК (*раширених руку*): Ништа не разумем.

ГДИН С ТАШНОМ: Просиш! А види колики си: коњу реп би могао да ишчупаш.

ПРОСЈАК (*раширених руку*): Шта да радим кад сам без посла!?

ГДИН С ТАШНОМ (*показујући кажипрстом у даљину*): Иди, кради!

(*Виктор им се журно приближава, заобилази их и улази у „Фирму“.*)

7. КАФАНА

(Даница и Микаило седе за столом постављеним за ручавање. Конобар им сипа пиће. Посматрају се заљубљено – без речи.)

8. ДНЕВНА СОБА

(Виктор седи у фотељи, гледа ТВ.)

ВОДИТЕЉКА: Добро, хајдемо полако. Сад да одамо ту тајну, ми се вечерас видимо први пут у животу, ових неколико минута док су трајале рекламе, обично гледаоци желе да знају шта се догађало у међувремену. Ето, ништа се није догађало у међувремену, нисмо проговорили ни једну једину реч. Ви сте листали своју књигу, а ја сам записала наредно питање за вас. Оно гласи: да ли сте, пошто сте напи-

сали ту књигу, икад помислили да об-
мањујете читаоце?

ГОСТ: Не.

ВОДИТЕЉКА: Јесте ли сигурни?

ГОСТ: Како да не.

ВОДИТЕЉКА: А шта није тачно?

ГОСТ: Све је, нажалост, тачно.

ВОДИТЕЉКА: Онда застрашујете
те читаоце.

ГОСТ: Истина углавном застра-
шује.

ВОДИТЕЉКА: Добро. Прочитаћу
последње реченице, дакле, идемо од
краја. (*Чита из књиге.*) Преко пет ми-
лијарди „бескорисних изелица“ неста-
ће са лица земље. То ће се постићи
ограничавањем рађања, организова-
ним епидемијама смртоносних боле-
сти и изгладњивањем. У преосталој
милијарди идеалној за „контролисање“
огромну већину ће чинити „навикнути

на послушност”. Неће бити средње класе, постојаће владари и потчињени. Национални понос и расни идентитет биће уништени. Порнографија, укључујући хомосексуалну и лезбијску, обавезно ће се приказивати у позориштима и биоскопима. Обавезна ће бити и употреба дроге за „контролу ума”.

ВИКТОР: Хе, хе... овај га баш претера. Обичан кретен, кретен који свира курцу...

(Улазе Даница и Микаило држећи се за руке.)

ВИКТОР *(не одвајајући поглед од телевизора)*: Видео сам неки русвај у кухињи. Опет сте изашли на љубавни ручак, а?

МИКАИЛО: Прави ручак.

ВИКТОР: Мени то није нормално. Читав живот правите иста срања. Зар вам године не говоре да је време да се мало смирите?

ДАНИЦА: Ко се свађа, тај се воли. Тако се беше каже?

МИКАИЛО: Је л' си задовољан одговором? Зашто и ти то не урадиш, ако имаш с ким?

ВИКТОР: Да лупамо тањире по кући?

МИКАИЛО: И то је боље него немати никог. Имаш ли ти уопште девојку? Примећујем да се данас млади слабо мешају: у кафанама мушки седе засебно, девојке исто. Мени то није нормално. Нико се не жени, нико се не удаје. Много сте ми сумњиви. Да ниси дерпе? А?

ВИКТОР: Микаило, не могу да се женим. Можда бих имао с ким, али немам чим. Не радим, човече. Немам паре, немам стан, немам кола, немам...

ДАНИЦА: То нису никакви разлози. Микаило и ја смо били студенти када смо се узели. Твоји отац и мајка

направили су те пре брака. Нико није мислио само на паре. У питању је била чиста љубав – нажалост, данашње генерације не знају шта је то...

(Улазе Олга и Аврам. Уносе по две велике путне торбе.)

МИКАИЛО: О, ево и наших торбара.

АВРАМ: Микаило, зајебаваш. Само зајебаваш.

МИКАИЛО: Зајебавам. Него шта бих друго с тобом.

АВРАМ: Грехота. Није ти досадило да нам стајеш на муку?

МИКАИЛО: Нимало. Не заслужујете. Академски грађани који добра радна места замењују торбарењем не изазивају дивљење.

ОЛГА: Имам утисак да вам се не свиђа наш посао, тата.

МИКАИЛО: Снајка, продавање гаћа и чарапа по кућама за чоловане људе пред пензијом није нормално.

ОЛГА: Јесмо ли Аврам и ја криви за то?

МИКАИЛО: Него шта. Белосветски мангупи су и уз вашу помоћ развалили сређену државу која је бринула о својим грађанима, државу коју сам изграђивао педесет година... *(Пауза.)* Сада сте спали да, те исте мангупе, моли-те за основна људска права... Зајебали сте и Виктора, не само нас маторе.

9. ФИРМА

(Кабинет власника Фирме. Газда седи за радним столом, игра се цигаром и с великим интересовањем разгледа Виктора. Виктор стоји испред стола погнуте главе, криши руке, ломи прсте...)

ГАЗДА *(устаје, обилази око Виктора, загледа га):* Може ли некако да се чује ваше мишљење о нашој фирми?

ВИКТОР *(ћути и гледа испод ока).*

ГАЗДА (*феминизирано*): Знате, мени је баш стало да чујем ваше мишљење о нашој фирми.

ВИКТОР: (*ћути*).

ГАЗДА: Можда имате лоше мишљење о нама?

ВИКТОР (*ћути*).

ГАЗДА: Можда немате никакво мишљење о нама?

ВИКТОР (*ћути*).

ГАЗДА: Можда вам се ја не свиђам па нећете да ми кажете?

ВИКТОР (*још гледа испод ока, несигурно*): Опростите, али ја не могу ништа да кажем.

ГАЗДА: А може ли се знати због чега?

ВИКТОР: Имам трему. Велику трему, господине.

ГАЗДА: Али зашто, молим вас?

ВИКТОР: Пиљите у мене.

ГАЗДА: То није тачно.

ВИКТОР: Не скидате поглед са мене.

ГАЗДА: Откуд знате? Поглед вам је све време уперен у под.

ВИКТОР: Осећам. Имам утисак да сте се загледали у моју задњицу и, све се плашим, пружићете руку да је пипнете.

ГАЗДА: Е, то је сасвим тачно. У интересу Фирме морам добро да оценим сваког ко тражи посао од нас. Хм, то не би требало да вам смета.

ВИКТОР: Потпуно сам вас разумео. Захваљујем се на објашњењу.

ГАЗДА (*враћа се за сто*): Ето, сада можете слободно да ми кажете ваше мишљење о нашој фирми.

ВИКТОР (*уперивши поглед у газду, одлучно*): Можда не умет најбоље

да се изразим, али сам сигуран да нећу
да погрешим ако кажем да је ваша
Фирма права фирма.

10. ГИМНАЗИЈА

(Канцеларија директора гимназије, врата су широм отворена. Директор и секретарица разговарају. Адамова мајка, са школским дневником у руци, стоји у доворотку.)

ДИРЕКТОР *(секретарици)*: Шта ти тражиш?

СЕКРЕТАРИЦА: Заиста си био добар?

ДИРЕКТОР: Не верујеш ми?

СЕКРЕТАРИЦА *(мазно)*: Па, твој мали, слатки носић је огладнео сада.

АДАМОВА МАЈКА (*Накашљава се.*)

ДИРЕКТОР: Вера, шта вас сада мучи?

АДАМОВА МАЈКА: Чујте, директоре, она мала услуга коју сте обећали...

ДИРЕКТОР: Која мала услуга?

СЕКРЕТАРИЦА: Стрпи се, опет ће да помене свог сина.

ДИРЕКТОР: Неће.

СЕКРЕТАРИЦА: Кажеш да неће? Видећеш!

ДИРЕКТОР: Можда и хоће, не делује ми задовољна, уопште.

АДАМОВА МАЈКА: Мој син није човек од акције.

ДИРЕКТОР: Знамо то.

АДАМОВА МАЈКА: Мој Адам допушта да га газе. А није будала. Заправо, веома је паметан.

СЕКРЕТАРИЦА: Јао, што је вруће!

АДАМОВА МАЈКА (*шаљиво*): Он зна историју књижевности, напамет.

ДИРЕКТОР: Решили сте да ме насмејете?

АДАМОВА МАЈКА: Пробам. (*Пауза.*) Потребан му је посао. Има шест година како је дипломирао. Још увек ради физичке послове.

ДИРЕКТОР: Чуо сам да се замлаћује писањем некаквих романа.

АДАМОВА МАЈКА: Лепо речено. То није посао, али ја не могу да му забраним.

ДИРЕКТОР (*секретарици која се игра мобилним*): Немој, поломићеш га!

СЕКРЕТАРИЦА (*Адамовој мајци*): Веома ми је драг овај телефон ког ми је поклонио.

АДАМОВА МАЈКА: Можете ли да му нађете посао? Знате толико људи.

ДИРЕКТОР (*Прати шта се дешава с мобилним.*)

АДАМОВА МАЈКА: Обећавали сте. Чак сам и сањала да сте му нашли посао.

ДИРЕКТОР: Вера, али ја сам сањао да је министар просвете побеснео и истерао нас обојицу на улицу.

11. КАФИЋ

(Марија, Адам, Петар и Виктор седе. Пију „кока-колу”, разговарају.)

АДАМ: Да ли је он нервозан?

МАРИЈА: Да, можда је мало нервозан.

ПЕТАР: Много нервозан ако мене питате. Мора да је нервозан. Поново су га одјебали.

ВИКТОР: Нико није нервозан.

АДАМ: Осете те, препознају слабића у теби.

ПЕТАР: Ако не ојачаш – шутираће те и даље у дупе и бацати на улицу. Без зезања. Како ствари стоје, онај

контејнер биће једног дана твој нови стан. Капираш?

ВИКТОР: Мери Попинс је овде непотребна. Одјеби! Зашто ти не урадиш нешто? Зашто ти, кад тако паметно сереш, не нађеш бар једном некакав „добар” посао? Је ли, машинац? Сероња инжењерски.

ПЕТАР: Изгубио си се, душо? Боже.

АДАМ: Нико није нервозан.

ПЕТАР: Што му ниси понудио буљу?

АДАМ: Добро питање. Треба да будеш у тренду ако ти је до посла. Добра плата би ти омогућила да имаш и за психијатра (*Показује руком на задњицу.*) да ти залечи повређени понос.

ВИКТОР: Ко о чему, педери о дупету.

ПЕТАР: Ха, дечко се љути.
‘Оћеш да ти чика да „бону”’?

АДАМ: Имам нешто боље за њега. Пошто чува буљу, водићу га код мог маторог у Омладинску задругу да му нађе неки добар посао: ношење гајби и цакова, окопавање кукуруза, копање канализације, например. Сви знамо да су се од тога неки обогатили.

ПЕТАР: Кад смо већ код гајби, што ти матори не нађе нешто тако за стално. Мислим, до пензије.

АДАМ: Нема потребе. Кева ми рече да јој је директор гимназије чврсто обећао да ће да ме прими на посао. Једна професорка књижевности одлази у пензију.

(Улази Марко. Радознало прелази погледом преко присутних. Озарио се угледавши Марију и друштво. Стаје испред њиховог стола.)

МАРКО: Здраво, пролетери. Нема вас, као да сте у земљу пропали. Мора да су нашли неку службу. Такви стручњаци! Код кога служи поштена интелигенција? А? (*Поздравља се са свима.*) Може ли да се причучне код вас?

ПЕТАР: Може.

МАРКО (*док седа*): Јеботе, ја заборадио начисто на вас. Далеко од ока, далеко од срца.

АДАМ: Теби изгледа слабо иде. Нешто си се запустио, рекао бих.

МАРКО: Како то мислиш?

АДАМ: Видим, остао си без кајли.

ВИКТОР: А и сав си у длаку зарастао. Ниси више ошишан „на опасно”.

МАРИЈА: Просто човек да се сажали на тебе.

МАРКО: Ви то мене зајебавате?
А?

ПЕТАР: Ма где би ми тебе. Од
куда ти то? Ти си наш школски друг.

МАРКО: Не знам, осећам неку за-
јебанцију у ваздуху. Са вама никада
нисам начисто.

МАРИЈА: Ми смо само забрину-
ти за тебе.

МАРКО: Нема потребе. Само сам
променио имиџ. „Опасни” нису више у
моди.

АДАМ: А ти си стручњак за мо-
ду. Шта је сад у моди?

МАРКО: У моди је изглед оз-
биљног бизнисмена: машна, ташна,
лаптоп. Префињена фаца.

АДАМ: А то си ти? Твоје мућке
називаш бизнисом?

МАРКО: Децо, ако нисте знали:
све што доноси велике паре, озбиљан

је бизнис. *(Пауза.)* А и променио сам делатност. Сада је то све на нивоу.

ВИКТОР: Баш бих то волео да видим.

МАРКО: Видећете. ‘Ајде, водим вас на хиподром.

МАРИЈА: Шта ћемо тамо?

МАРКО: Да видите како се праве паре. *(Устаје, вади новац из џепа и ставља га на сто.)* Идемо, плаћам ваша пића. ‘Ајде.

(Устају и остали.)

12. ХИПОДРОМ

(Марија, Марко, Адам, Петар и Виктор седе у бајти ресторана, конобар им доноси пића, посматрају тренинг коња.)

МАРКО: Купио сам у Енглеској расне коње. Држим их на хиподрому док не набацим неки ранч. За сада ту тренирају. Идем да их обиђем.

АДАМ: Коњи су скупа играчка. Не верујем да ћеш моћи да поводиш паре.

МАРКО: А, па уз кође иду кладионице: ништа без њих. Уз кладионице иду још и фудбалски клубови.

АДАМ: Ти онда тако можеш да намешташ резултате и џепариш народ. Јесам ли у праву?

МАРКО: Ниси. Није то тако просто како мали Микица замишља. За џепарење служе ТВ квизови. Купио сам десет светских лиценци – све је по закону.

МАРИЈА: Џепарење народа је по закону?

МАРКО: По закону. Само, народ је глуп и алав. Грех би било да се толики потенцијал не искористи.

ВИКТОР: Кладионице се отварају на сваком ћошку. Увек су пуне. Невиђено бујање кладионица као места новог друштвеног груписања, заводљива понуда ТВ квизова који су постали нека врста софистицираног електронског

цепарења, обећање бројних награда које ће нас стрекити без икаквог личног ангажмана, лудило за лутријама које обећавају бољи живот и безбрижну будућност, представљају делиће мозаика који формирају нови друштвени феномен – коцкање.

МАРКО: Сав сам се најежио. Како си то само лепо срочио, што ти је школован човек.

ВИКТОР: Ето, пружа ти се прилика да нас запослиш код тебе. Сви смо школовани.

МАРКО: Школовани јесте, али сте неупотребљиви. Немате, што рече неки ваш високо учени колега, социјалну интелигенцију. Знате само лепо да причате. А то није довољно за рад код мене. Мени више одговарају људи без школе и који уопште не причају.

ПЕТАР: Ал' нам га објасни. Свака част.

МАРКО: Не знам шта бих с ва-
ма. Ни за шталу нисте. Нема љугње?
А?

ПЕТАР: Нема. Било је искрено.

МАРКО: Ако вам треба нека
кинта, могу да вам дам. Па кад врати-
те...

(Устају...)

13. ЖУРКА

(Као и на свакој журци: мало се пије, игра, зеза, па и мува... Марија, Виктор и Петар играју. Адам седи сам и забавља се посматрајући. Прилази му једна од девојака са чашом у руци...)

ДЕВОЈКА *(мазно)*: Ко си и шта си?

АДАМ: Ја сам Адам. И писац сам.

ДЕВОЈКА: Писац?

АДАМ: Писац.

ДЕВОЈКА: Писац?

АДАМ: Да, писац.

ДЕВОЈКА: Лепи, па не личиш на писца.

АДАМ: Како ти замишљаш писца... са каквим ликовима ме упоређујеш?

ДЕВОЈКА: Пааа.... ја сам мислила да сви писци носе наочари и да изгледају блесаво.

АДАМ: Ако набавим наочари, личићу на писца.

ДЕВОЈКА: Не верујем да би ту наочари могле да помогну. Него, шта си до сада написао, ако није тајна?

АДАМ: Две књиге поезије, збирку кратких прича и два романа.

ДЕВОЈКА: Може ли да се живи од тога?

АДАМ: Не може. Радим додатне послове. Углавном преживљавам од ношења цакова и помоћи родитеља.

ДЕВОЈКА: Блесаво. Ха, како изглед може да вара.

(Одлази.)

ДЕВОЈКА *(окренута леђима)*:
Ћао.

АДАМ: И ја теби.

14. ДНЕВНА СОБА

(Даница и Микаило седе заваљени на троседу. Забављају се гледањем порнића на телевизору.)

ДАНИЦА: Дај, живота ти, трепни понекад. Осушиће ти се рожњаче, после ћеш да ме тераш да ти сипам капи.

МИКАИЛО: Ова мала плавушица је расна глумица.

ДАНИЦА: Нисам приметила.

МИКАИЛО: Па шта онда гледаш?

ДАНИЦА: Гледам гаравог, види шта све зна. Зихер будући оскаровац.

(Улази Виктор. Седа у фотељу без поздрава. Неко време посматра филм с Даницом и Михаилом. Ћути.)

МИКАИЛО: Ма, појма он нема. Готов је да цврцне.

ДАНИЦА: Пази шта причаш пред дететом.

МИКАИЛО *(Ћути.)*

ВИКТОР: Је л' ово нека вечерња школа за одрасле?

ДАНИЦА: Јесте. Хоћеш ли да се упишеш?

МИКАИЛО: Прерастао је он ту школу. Млади су данас страшно напредни.

ВИКТОР: Зар не би било корисније да гледате нешто друго? Ове лекције сигурно знате напамет. Бојим се досадиће вам старо градиво.

ДАНИЦА: Ако, нека досади.

МИКАИЛО: На овом каналу је безбедније.

ВИКТОР: Је л'?

ДАНИЦА: Безбедније и за душу и за мозак.

МИКАИЛО: Хоће да каже да је на свим осталим ТВ каналима већа порнографија него на овом који сада тренутно гледамо. Овде бар нема убијања, нема лажи, нема превара...

ДАНИЦА: Чиста поезија.

ВИКТОР: Код вас никад нисам сигуран да ли говорите озбиљно или се зезате. Чини ми се да у томе уживате.

МИКАИЛО: Данас не можеш да будеш сигуран у оно што ти други говоре. Такво је време дошло.

ДАНИЦА: Променила се мода.

МИКАИЛО: Ниси сигуран ни да ћеш да претекнеш до сутра. То нема везе с годинама.

ВИКТОР (*Ћути и клима главом.*)

МИКАИЛО: Можда сам ја заста-
рео, можда погрешно гледам на ства-
ри...

ВИКТОР: Изгледа да ја гледам
погрешно на ствари.

МИКАИЛО: Ниси ти крив: неко
други је поставио ствари наопако. На-
мерно. Новим генерацијама замућен је
мозак шареним лажама. Сада видите
само оно што они желе да видите и до-
бијате само оно што они желе да доби-
јате.

ВИКТОР: Ја још нисам добио ни-
шта.

ДАНИЦА: Ударили ти чежњу.

МИКАИЛО: Добићеш када бу-
деш сазрео.

ВИКТОР: А како ћу ја да знам да ли сам зрео?

МИКАИЛО: Сазнаћеш када буду брисали патос тобом.

ВИКТОР: Е?

МИКАИЛО: Е.

15. ОМЛАДИНСКА ЗАДРУГА

(Велика канцеларија. Више столова опремљених рачунарима и затрпаних папирима. „Дефиљује” некакав „народ”. За једним од столова седи Адамов отац. Адам и Виктор прилазе столу.)

АДАМОВ ОТАЦ: Ха, момци устали рано. *(Адаму.)* Да ми је да знам ко ми то пробуди дете. Сто посто неко без душе. Све је више оних који не

схватају да млади треба да се одмарају а старци да раде.

АДАМ: Матори, требају нам паре.

АДАМОВ ОТАЦ: Требају и мени, од погрешног сте нашли да тражите. Могу само да вам понудим неки леп послић. (*Гледа у папире.*) Хм, хм... Ево нешто за интелектуалце: утовар, истовар и истезање бетонског гвожђа. Одлична замена за дизање тегова и трчање по парковима. А и лова није лоша. Може?

АДАМ: Колико није лоша?

АДАМОВ ОТАЦ: Ако издржите месец дана, моћи ћете да одете десет дана на море. Може?

ВИКТОР: Може.

АДАМОВ ОТАЦ: Је л' књижевник задовољан?

АДАМ: Није.

ВИКТОР: Кад се прославиш, можеш ово да убациш у биографију. То је добро за „имиџ”.

АДАМОВ ОТАЦ: Тачно. С тим податком зихер постајеш нобеловац.

АДАМ: Добро, добро. Убедили сте ме.

АДАМОВ ОТАЦ: Одлично, такве вас волим. Сутра се јавите у фабрику бетона. У седам ујутру.

ВИКТОР: Хвала вам. Баш сам остао без кинте.

АДАМОВ ОТАЦ: Викторе, који си факултет беше завршио?

ВИКТОР: Политичке науке. Ја сам дипломирани политиколог за међународне послове. Али сам се зезнуо: то, изгледа, никоме не треба.

АДАМ: Ни за светску књижевност се не грабе.

ВИКТОР: Политиколог, изгледа, никоме не треба.

АДАМОВ ОТАЦ (*разгледа папире на столу*): Изгледа да ипак треба један политиколог. Јутрос сам видео конкурс Министарства иностраних послова, залутао је код нас. Аха, ево га. Добро је да га нисам бацио. (*Гледа у папир.*) Који просек имаш на студијама?

ВИКТОР: 9,86.

АДАМОВ ОТАЦ: Одлично. Траже десет приправника са одличним просеком и одличним знањем енглеског језика и познавањем рада на рачунару за дипломатску службу.

ВИКТОР: Одлично говорим и немачки. А рачунар разбијам од малих ногу.

АДАМОВ ОТАЦ (*пружа Виктору папир*): Напиши добар CV. Имаш времена, конкурс траје још три дана.

Јеби га, тамо не познајем никога. Др-
жаћу ти палчеве.

ВИКТОР: Хвала вам.

АДАМ: Матори, хвала за бетон-
ско гвожђе. Никада га нећу заборави-
ти.

16. ПАРК

(Сунчан дан. У парку је живо: људи шетају, седе на клупама, излежавају се по травњаку... деца се играју... Марија и Виктор седе на клупи, пијуцкају „кока-коле” из конзерви и посматрају све то. Марија се наједном узнемири.)

ВИКТОР: Шта ти је? Види како је лепо. Немој да упропастиш још један леп дан. Опусте се мало.

МАРИЈА: Не могу. Посета хиподрому ме је узнемирила. *(Пауза.)* Имам двадесет девет година и лепо се

питама да ли да узимам тридесету, мислим, шта ће ми још једна оваква година живота! Пет година живим и чекам да неко примети да се мени не свиђа живот беспосличара. *(Пауза.)* Не узем да се помирим са нерадом као судбином, не знам шта више да урадим да он нестане из мог живота и да дођу неке године које ћу проживети у раду. *(Пауза.)* Нећу да се селим, хоћу овде да живим, а да не будем стално забринута, преморена и изнервирана невероватном количином бахатих ликова који се понашају као да тескобе транзиције не постоје. *(Пауза.)* Радим на црно. Гледам у бело кад видим да ми не иде радни стаж, да сам осигурана преко оца, да сам дипломирала са одличном оценом и да сам због тога, како нам залепи у лице и Марко, сувише квалификована. *(Пауза.)* Не могу више да пишем безуспешне пријаве за конкурсе. Не одлази ми се више на разго-

воре на којима ме питају разне безобразлуке неки ликови који живе у истој земљи са мношћом, али су се некако снашли...

(Иза клупе је дрво, иза је велика картонска кутија. Из кутије излази Гдин из Кутије, поцепан, прљав и изнурен: упрета велики прљави креветски чаршав. Везавши га једним крајем за најнижу грану, од другог краја покушава да направи омчу, али слабо му иде. Клупи прилази Гдин с ташном: седа на клупу, неко време посматра неуспешно прављење омче. Када схвати да од тог посла нема ништа, нервозно се обраћа Гдину из Кутије.)

ГДИН С ТАШНОМ: Шта ће вам чаршав? Конопац је за бешеење. Знате ли ви чему служи чаршав?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: За бешеење.

ГДИН С ТАШНОМ: Ма какво бешење. Нема шансе да се помоћу њега обесите. (*Устаје, узима чаршав у руке.*) Знате ли ви шта је ово?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Знам. Чаршав.

ГДИН С ТАШНОМ: А чему служи чаршав?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: За бешење.

ГДИН С ТАШНОМ: Ау! Имате ли ви кућу?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Немам.

ГДИН С ТАШНОМ: Немате кућу? Па где онда живите? Није ваљда у овој кутији?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Имам.

ГДИН С ТАШНОМ: Значи имате кућу. Имате ли у кући собу?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Немам.

ГДИН С ТАШНОМ: Онда спава-
те у кухињи?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Имам.

ГДИН С ТАШНОМ: Добро, има-
те собу. А имате ли у соби кревет?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Немам.

ГДИН С ТАШНОМ: Није ваљда
да спавате на поду?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Имам.

ГДИН С ТАШНОМ: Значи имате
кревет. Онда сигурно имате на кревету
чаршав.

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Немам.

ГДИН С ТАШНОМ: Ма мора да
имате бар неки мали чаршав, не спава-
те ваљда на голом душеку?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: Имам.

ГДИН С ТАШНОМ: И чему онда
служи чаршав?

ГДИН ИЗ КУТИЈЕ: За бешење.

17. ВИКТОРОВА СОБА

(Виктор седи за рачунаром. У собу улази Аврам, носи две умућене „нес” кафе у дубоким чашама са пободеним сламкама. Једну чашу додаје Виктору и седа на табури поред стола.)

ВИКТОР: Баш ми треба предах. Смућкао си нам по једну?

АВРАМ: „Нес” кафу само ти и ја пијемо, остали не напуштају “турску” – ни за живу главу.

ВИКТОР: Назадни људи. Не воле промене.

АВРАМ: Ха, ово ти је добро.

ВИКТОР: По гласу бих рекао да сам те дирнуо у жицу. А?

АВРАМ: Јеси. Хтео сам промене и добио сам их. Сада уживам. Тако ми и треба.

ВИКТОР: Па, Авраме, неки ваши пулени постадоше недодирљиви милионери. Вас су изгледа заборавили. Ти и даље „торбариш”.

АВРАМ: Јеби га. Хтели смо боље, али смо испали наивни.

ВИКТОР: Нисте пазили.

АВРАМ: Лепо речено. И ето, попушисмо га.

ВИКТОР: Ма, пусти то.

АВРАМ: Већина нас „првоборца” сада је на улици. ‘Ајде што сјебасмо себе, него сјебасмо и све око себе. Извини.

ВИКТОР: Немој да се извињаваш. Није било намерно, осећам то.

АВРАМ: Свађао сам се мало пре са Микаилом. Још увек за све криви Американце и империјалисте. Не капирам у ком филму он живи. Баш сам га извређао.

ВИКТОР: Извини се онда само њему.

АВРАМ: Не могу.

ВИКТОР: Зашто?

АВРАМ: Просто речено: срамота ме је.

ВИКТОР: Пусти то. Хајде да попијемо ове кафе.

АВРАМ: Важи. *(Пауза.)* Јеси ли послао CV?

ВИКТОР: Нисам. Управо сам га укуцао у рачунар. После ћу да га одштапам.

АВРАМ: Ту би било добро да те приме.

ВИКТОР: Уф. Исплатиле би ми се све ове године чекања.

18. КОЛА

(Вечерња возња градом. Виктор вози лагано, Марија појачава радио, уживају у музици и возњи.)

ВИКТОР: Пола десет је.

МАРИЈА: Нестрпљив?

ВИКТОР: Мало.

МАРИЈА: Колико мало?

ВИКТОР: Довољно.

МАРИЈА: Довољно? Да опипам.
(Додирује Виктора у пределу препона.)
Ох, изгледа да си у праву.

ВИКТОР: Хоћу да пукнем.

МАРИЈА: Сачекај секунду, док стигнемо.

ВИКТОР: Док стигнемо до Петрове гајбе, та секунда има да се растегне на више од минут.

МАРИЈА: Богами, страшно.

ВИКТОР: Богами јесте. Муда ће да ми отекну. Има да поплаве начисто.

МАРИЈА: Лечићемо. Имаш среће да је поред тебе дипломирани фармацеут.

ВИКТОР: Али без радног искуства...

19. ПЕТРОВ СТАН

(Виктор навлачи завесе, пушта радио, почиње да се свлачи. Марија женски радознало разгледа стан: кухињу, купатило...)

МАРИЈА *(стаје испред Виктора)*: Одакле Петру овакав стан када нигде не ради?

ВИКТОР: Наследио га је од тетке која се није удавала и није имала децу. Али га не користи, још увек се чеше о родитеље. Понекад доведе неку женску или га позајми другарима.

МАРИЈА (*почиње да се свлачи*):
Зашто га не издаје?

ВИКТОР: Његовим родитељима
се то не би допало.

МАРИЈА: Шта они имају са тим?

ВИКТОР: Тетка је била сестра
Петрове мајке...

МАРИЈА: И?

(*Голи су. И узбуђени.*)

ВИКТОР: Не воле да се странци
мувају...

МАРИЈА (*Утрчава у купатило.*)

(*Виктор улази журно у купатило
за Маријом. Мешају се звуци музике с
радија и туша из купатила.*)

ВИКТОРОВ ГЛАС: Шта ћемо
сад, а?

МАРИЈИН ГЛАС: Само да ухва-
тим ово.

ВИКТОРОВ ГЛАС: Види шта она
зна.

МАРИЈИН ГЛАС: Сад мало ћути.

ВИКТОРОВ ГЛАС: Уууууу....

20. МИНИСТАРСТВО ИНОСТРАНИХ ПОСЛОВА

(Кабинет министра. Секретар Министарства седи у огромној фотељи за великим писаћим столом, игра се пакетићем. Виктор стоји испред стола.)

СЕКРЕТАР: Добро си накитио
CV. Способан дечко. А?

ВИКТОР: Надам се, господине.

СЕКРЕТАР: Слушај ме пажљиво.
Чуо си ме?

ВИКТОР: Чуо сам, господине.

СЕКРЕТАР: Ја наређујем гомили потчињених. Гомили кретена. Гомили проблема. Ти би могао да будеш додатни. Никог нећу да водим за руку. Сад имаш да ми покажеш шта знаш. Ако ти се не буде свидело, одјеби из мог кабинета... Тражи други посао, чисти говна. Јеси ли ме чуо?

ВИКТОР: Чуо сам, господине.

СЕКРЕТАР: Океј. Зашто хоћеш да радиш код нас?

ВИКТОР: Да служим држави. Мислим да бих тако могао највише да постигнем.

СЕКРЕТАР: Добро, али зашто код мене?

АУ: Хоћу да постанем дипломата.

СЕКРЕТАР: Буди уз мене, успешеш. Заборави срања с факултета. Немој овде да их користиш. Могла би да те униште.

ВИКТОР: Радићу све што кажете.

СЕКРЕТАР: Мој човек. Почни сад. Отвори прозор.

(Виктор одлази до прозора. Прозор се тешко отвара.)

ВИКТОР: Ух!

СЕКРЕТАР: Свиђа ми се то „ух!“. Свиђа ми се како се сналазиш. Добро си увежбан. *(Гледа у отворени паке-тић на столу.)* Види ово. Лоша вугра. Види длаке, неразвијено семе. *(Показује траву.)* Видиш колико је незрело. То је класично албанско ђубре. Види шта су ми донели. Јебаћу их ружно!

ВИКТОР *(враћа се на место испред стола, ћути и гледа испод ока).*

СЕКРЕТАР: Старо је. Вероватно прошлогодишње. Мајку им јебем! *(За-вија цигарету, припаљује је.)*

ВИКТОР *(запањено)*: Шта, попу-шићете то?

СЕКРЕТАР: Не, ти ћеш.

ВИКТОР (*одлучно*): Нећу!

СЕКРЕТАР: Нећеш?

ВИКТОР: Не.

СЕКРЕТАР: Зашто? Јеси ли ти часна сестра?

ВИКТОР: Ја сам овде дошао по конкурс, по посао.

СЕКРЕТАР (*пружа цигарету преко стола*): Ово је твој посао. Попуши то.

ВИКТОР: Не.

СЕКРЕТАР: Хајде, узми кад ти кажем.

ВИКТОР: Ах, ви ме сигурно тестируете, господине.

СЕКРЕТАР: Ово није тест. Хајде, рокни се.

ВИКТОР: Знате, ја то не радим.

СЕКРЕТАР: Ма, хајде, није ово кокаин. Повуци.

ВИКТОР: Не, господине. Ја то ни за живу главу не бих урадио.

СЕКРЕТАР: Сигуран си?

ВИКТОР: Да, сигуран сам.

СЕКРЕТАР: Да сам којим случајем дилер, ти би ме значи одбио! Зар мене?

ВИКТОР (*Ћути и гледа испод ока*).

СЕКРЕТАР: Хоћеш да радиш за мене?

ВИКТОР: Хоћу.

СЕКРЕТАР: Ако не узмеш ово срање, остајеш без посла.

ВИКТОР: Али ја посао још нисам добио, господине.

СЕКРЕТАР: Знаш, не желим те у свом кабинету. Ниси мој човек. Излази из мог кабинета, сероњо.

ВИКТОР: Сeroњо?

СЕКРЕТАР: Чему даље седење? Мрдај! Наћи ћеш ти посао на другом месту.

ВИКТОР (*уплашено*): Дајте ми то, господине.

СЕКРЕТАР: Значи, хоћеш посао. Баш је запело, а?

ВИКТОР: Попушићу га. Дајте ми то, молим вас.

СЕКРЕТАР: Ако тако хоћеш.

ВИКТОР: Попушићу то. (*Прихвата цигарету. Увлачи. Кашље.*)

СЕКРЕТАР: Ха, девичанска плућа. Увлачи. Увлачи, сероњо. Увлачи. Само напред. Увуци то.

ВИКТОР: Не могу више!

СЕКРЕТАР: Удувај се, јеботе! Заврши то срање! Буди мој човек. Идемо. Идемо.

ВИКТОР (*пуши, кашље и гуши се*): Ох, ужас!

СЕКРЕТАР: Добро си, клинац? Рокнуо си се баш добро. Када си задњи пут пушио вутру?

ВИКТОР: Нисам...

СЕКРЕТАР: Немој мене да лажеш ако хоћеш овај посао. Лажи друге, после, ако постанеш дипломата. Лагање би ти било у опису радног места. Када си задњи пут пушио вутру?

ВИКТОР: Задњи... У другом разреду средње школе. Били смо.... Па, ми смо....

СЕКРЕТАР: Пушили вутру.

ВИКТОР: Да. Да.

СЕКРЕТАР: То си изоставио у својим подацима. Капирам, имаш тајни. Свако нешто крије.

ВИКТОР (*прилази столу, гаси пикавац у пепељари*).

СЕКРЕТАР: Било је јако. До доске. Тако си сад дувао.

ВИКТОР: Ужас! Господе, шта сам урадио.

СЕКРЕТАР: Зашто си то урадио?

ВИКТОР: Ви сте ме терали да пушим.

СЕКРЕТАР: То ти није оправдање. Нисам ти прислањао пиштољ на главу.

ВИКТОР: Нисте.

СЕКРЕТАР: Мој човек. Сам си донео одлуку. Пунолетан си. Живи са тим.

ВИКТОР: Човече.... Ох, човече.

СЕКРЕТАР: Дај, сабери се. Урадио си оно што си мислио да треба. Хајде, иди сад до прозора, нагни се кроз њега и лај.

ВИКТОР: Да лајем, господине?

СЕКРЕТАР: Дабоме, да лајеш. Још увек желиш посао?

ВИКТОР *(нагиње се кроз прозор, почиње да завија као вук)*.

СЕКРЕТАР: Немој да завијаш, ти ниси вук. Рекао сам да лајеш. Лај!

ВИКТОР *(лаје)*.

СЕКРЕТАР: То, псу! Добар си ти, псу. Можда ћеш бити мој човек. Добро је било, приђи сад.

ВИКТОР *(прилази према секретару, плаче)*.

СЕКРЕТАР: Ако хоћеш да будеш мој човек, немој да плачеш. Мораш да контролишеш и радост и сузе.

ВИКТОР (*Ћути, брише марами-
цом сузе*).

СЕКРЕТАР: Добро је, добро је.
Видиш колико је било лако.

ВИКТОР: Видим, господине.

СЕКРЕТАР: Мој човек. Сад ми га
попуши.

ЗАВЕСА.

Напомене:

*Комедија је проширена верзија ауторове истоимене кратке драме објављене у књизи „Резерват Србија“. Из исте књиге преузети су и делови неких кратких драма.

*Графити – из књиге „Епрувето, срећан ти 8. март“, Дарка Коцјана.

*Мери Попинс – васпитачица какву би свако дете пожелело да има. Када су са њом, нестварно постаје стварно, нема крутих правила понашања и све постаје могуће. Уроните у чаробни свет у коме влада машта Мери Попинс!

*Поједине реченице су преузете из неких новинских текстова и с мањим или већим изменама уграђене у овај текст.

СЕЛЕКТИВНА БИБЛИОГРАФИЈА

ОБЈАВЉЕНЕ КЊИГЕ:

- „Дар празнине“ (поезија, Крагујевац, 1986)
- „Одело за одлазак“ (кратке приче, Београд, 1997)
- „Глад“ (поезија, Крагујевац, 1998)
- „Кратке приче без муке“ (кратке приче, Београд, 2003)
- „Америка има рупу“ (драмска трилогија, Београд, 2003)

- „Кратке приче без муке“ (кратке приче – 2. проширено издање, Београд, 2006)
- „Резерват Србија“ (кратке драме, Београд, 2006)
- „Гаврилов Принцип“ (документарна комедија, Београд, 2008)
- „Волиш ли ме, Јакове“ (љубавна комедија, Београд, 2008)
- „Ту зека пије воду“ (сатире, Београд, 2008)
- „Мала ноћна пошта“ (и-мејл арт, Крагујевац, 2009)

КОМПАКТ ДИСК:

- „Циркус“ (дигиталне графике, књиге, текстови – Крагујевац, 2006)

ТВ ДРАМЕ:

- „Америка има рупу“ (1998)
- „Америка има рупу 2“ (1999)

ЗАСТУПЉЕНОСТ У АНТОЛОГИЈАМА И ЗБОРНИЦИМА:

- „Скупљачи снова“ (кратке приче, / Петар Лазић, Београд, 1988)
- „Ослушкивање тишине“ (кратке приче, Давид Албахари / Петар Лазић, Београд, 1989)
- „Откуцаји пешчаног сата“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Петар Лазић, Београд, 1990)

- „Неконтролисане сенке“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Петар Лазић, Београд, 1991)
- „Ритам седмог чула“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Петар Лазић, Београд, 1992)
- „Симптоми буке“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Београд, 1993)
- „Нисам ту, али радим на томе“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Васа Павковић, Београд, 1994)
- „Отисци срца планете“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Васа Павковић, Београд, 1995)
- „Вештина намигивања месецу“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Васа Павковић, Београд, 1996)

- „Чамац на Монт Евересту“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Васа Павковић, Београд, 1997)
- „Чувари озона“ (кратке приче, Давид Албахари / Михајло Пантић / Васа Павковић / Петар Лазић, Београд, 1997)
- „Мамихлапинатапеи“ (кратке приче, Дарко Коцјан, Београд, 1998)
- „Водич кроз лавиринт“ (кратке приче, Михајло Пантић / Васа Павковић, Београд, 1998)
- „30. Златна струна“ (поезија, Душко Новаковић / Даница Вујков / Драган Мрдаковић, Смедерево, 1999)
- „МАЛА КУТИЈА – најкраће српске приче XX века“ (кратке приче, Михајло Пантић, Београд, 2001)

- „Ко је оклеветао Диса?“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2002)
- „Најкраће приче 2002“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2003)
- „У причи и околo“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2003)
- „Смех до бола“ – CD ROM (сатире/карикатуре, Весна Денчић, Београд, 2003)
- „Сатиричне приче 2003“ (сатире, Весна Денчић / Ђорђе Оташевић, Београд, 2004)
- „Лирски бруј Шумадије“ (поезија, Душан Стојковић, Младеновац, 2004)
- „Доња страна приче“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2004)

- „Најкраће приче 2004“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2005)
- „Врата моје приче“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2005)
- „Смех до бола 2“ – CD ROM (сатире/карикатуре, Весна Денчић, Београд, 2005)
- „Најкраће приче 2005“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2006)
- „Алиса у земљи прича“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2006)
- „И после приче прича“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2006)
- „Певачи уснуле престонице“ (поезија, Владимир Јагличић, Крагујевац 2006)

- „Певачи уснуле престонице“, 2. проширено издање (поезија, Владимир Јагличић, Крагујевац 2007)
- „Антологија српске сатире“ (сатире, Ђорђе Оташевић, Београд 2007)
- „Мала антологија српске сатире“ (сатире, Ђорђе Оташевић, Београд 2007)
- „Најкраће приче 2006“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2007)
- „Најкраће приче 2006“ – сажето издање (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2007)
- „www.приче.co.yu“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2007)
- „Мушке приче“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2007)
- „Једностраничне приче“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд, 2007)

- „Дубоки прозор“ (кратке приче, Дејан Богојевић, Ваљево / Књажевац, 2007)
- „Најкраће приче 2007“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд 2008)
- „Мала кутија“ (кратке приче, Михајло Пантић, Београд, 2008)
- „Приче за понети“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд 2008)
- „Кратке, краће и најкраће драме на свету“ (кратке драме, Јован Ћирилов, Вршац, 2008)
- „Најкраће приче 2008“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд 2009)
- „Вајање белине“ (алманах, Дејан Богојевић, Ваљево, 2009)
- „Од приче до приче“ (кратке приче, Ђорђе Оташевић, Београд 2009)
- „Сатиричне приче 2008“ (сатире, Весна Денчић, Београд, 2009)

- „Све(једно)“ (кратке приче, Дејан Богојевић, Ваљево, 2009)

ЛИТЕРАТУРА О ПИСЦУ

- Зоран Петровић („Даровито песништво“, Светлост“, 1986)
- Зоран Петровић („Позив у авантуру“, „Светлост“, 1988)
- Милисав Савић („Ко је ко – писци из Југославије“, „Ошишани Јеж“ 1994)
- Петар Невојдић („Књижевност као терапија“, Лид“ 1997)
- Александар Шаранац („Време кратке приче“, „Независна Светлост“, 1997)
- Мухарем Первић/ Радомир Путник / Слободан Жижић („Гаврилов Принцип или Како сам постала

- балетан“, Билтен 29. Позоришног фестивала „Дани Комедије“, 2000)
- Милосав Буца Мирковић (Билтен 29. Позоришног фестивала „Дани Комедије“, 2000)
 - Владимир Јагличић („Велики одмор“, „Независна Светлост“, 2001)
 - Радомир Путник („Кратке приче без муке“, „Трећи програм Радио Београда – хроника“ / „Носорог“, 2004)
 - Радомир Путник („Нагли резови“, „Корац“, 2005)
 - Дејан Милојевић („Кратке приче без муке“, „Носорог“ / „Радио Студио Б“, 2004)
 - Дејан Милојевић („Приче без муке“, „Приближавање даљине: алтернативни водич кроз кућну библиотеку“, „Алма“, 2007)
 - Јован Ћирилов „Србија у мини драмама“, „Блиц“ број 3321, 2006)

- Миладин Берић („Поводом `Циркуса`“, „Носорог“, 2006)
- Радомир Путник („Уметност кратке форме“, „Драматуршка аналекта“, УДПС, 2007)
- Весна Денчић („Слике умноженог значења“, „Етна“, „Корааци“, 2008)
- Владан Радовановић („И-мејл арт и књишка структура“, радио-емисија „Хроника“, Трећи програм Радио Београда, 27.11.2009)

ЗНАЧАЈНИЈЕ НАГРАДЕ:

Награде за кратку причу:

- Конкурси радио-емисије “ОЗОН” радио-програма “Београд 202” (1988, 1989, 1990)
- Конкурси издавачке куће „Клуб 23“ (1991, 1992)

- Конкурси издавачке куће „Визија 011“ (1993, 1994)
- Конкурси издавачке куће „Беографи“ (1995, 1996, 1997, 1998)
- Конкурс књижевног часописа „Улазница“ (2000)
- Конкурси издавачке куће „Алма“ (2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008)

Награда за поезију:

- Конкурс „Смедеревска песничка јесен“ (1999)

Награде за драмске текстове:

- Конкурс Уметничког програма ТВ Београд (награда за ТВ драму „Америка има рупу“, 1999)
- Конкурс Позоришног фестивала „Дани комедије“ у Јагодини (награда за комедију „Гаврилов Прин-

цип или Како сам постала балетан“, 2000)

Награда за сатиру:

- Годишње признање часописа „Носорог“, Бања Лука („Носорог I реда“ – за укупан допринос сатири на српском културном подручју, 2005)

Зоран Спасојевић, јануар 2010.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Зоран Спасојевић рођен је 22. јануара 1949. године у Крагујевцу.

Аутор је књига поезије: „Дар празнине“ (1986) и „Глад“ (1998), књига кратких прича: „Одело за одлазак“ (1997), и „Кратке приче без муке“ (2003, 2006), књига драма: трилогије „Америка има рупу“ (2003), кратких драма „Резерват Србија“ (2006), документарне комедије „Гаврилов Принцип“ (2008) и комедије „Волиш ли ме, Јакове“ (2008), књиге сатире „Ту зека пије воду“ (2008), као и књиге и-мејл арта „Мала ноћна пошта“ (2009).

Аутор је ЦД-РОМ-а (*дигиталне графике, књиге и текстови*) „Циркус“ (2006).

Аутор је ТВ драме „Америка има рупу 2“ (1999), сценарија хумористичке ТВ серије „Без наслова“ (2000) и радио-драме „Кратка историја наизменичног стајања и падања“ (2004).

Заступљен је у педесет антологија и зборника поезије, кратке приче, кратке драме и сатире. Његове кратке приче, драма „Америка има рупу“ (*најбољи текст ТВ драме на конкурс РТС-а за 1998. годину*), комедије „Гаврилов Принцип или како сам постала балетан“ (*најбољи комедиографски текст на конкурс Позоришног фестивала „Дани комедије“ у Јагодини за 2000. годину*) и „Волиш ли ме, Јакове“, као и кратке драме из књиге „Резерват Србија“ спадају међу најчитаније српске књижевне текстове на Интернету.

Бави се мејл-артом и дигиталном графиком. Дигиталне графике објављује на разгледницама, у штампи и књигама, као и у бројним интернет-магазинима. Објавио је преко сто мејл-арт разгледница у више издања. Његове разгледнице налазе се у приватним колекцијама, библиотекама и музејима мејл-арта: (*California Museum of Art – Terra Candella*, Forestville, USA), (*Art-pool – Art Research Center*, Budapest, Hungary), (*Museo de Interncional de Neu Art*, Courtenay, Canada), (*Sechi Island International Library*, Rio Claro, Brasil). Учествовао је на више колективних изложби мејл-арта у земљи и свету (Крагујевац, Ваљево, Панчево, Бања Лука, Будимпешта, Ванкувер, Лајден, Аркевиа...)

За своје радове награђиван је више пута.

Члан је Удружења драмских писаца Србије и Удружења књижевника Србије.

Од 2003. године аутор је издавачке куће „Алма“.

САДРЖАЈ

Мој човек	5
Селективна библиографија	87
Белешка о писцу	102

Зоран Спасојевић
МОЈ ЧОВЕК :
лагана комедија
1. издање

<i>Корице</i>	Милан Бештић
<i>Коректура</i>	Дејана Јовановић
<i>Издавач</i>	„Алма”, Београд
<i>За издавача</i>	Ђорђе Оташевић
<i>Штампа</i>	„Скрипта интернационал”, Београд
<i>Тираж</i>	300
<i>ISBN</i>	978-86-7974-164-6

Београд, 2010

www.alma.rs
www.alma.co.rs
almabg@sezampro.rs

Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије

821.163.41–22

СПАСОЈЕВИЋ, Зоран

Мој човек : лагана комедија / Зоран
Спасојевић; – Београд : Алма, 2010 (Бео-
град : Скрипта интернационал). – 107 стр.
; 15 см. – (Библиотека Савремена књи-
жевност / [Алма] ; књ. 81)

Тираж 300.

ISBN 978-86-7974-164-6

COBISS.SR–ID 173131788